

(S)COOLMIX

Občasník Základní školy Vizovice

Namalovaly A. Střítecká a R. Maláčová.

Na úvod...

Máme rádi zvířata...

Když se řekne DUBEN, napadne nás samozřejmě spousta asociací; příroda se probouzí, všechno kolem nás se zelená, odkládáme zimní bundy a čepice, dny jsou stále delší a delší a na svět přichází spousta zvířecích mláďat.

Na zvířata se nejen hezky dívá a dobře se s nimi žije, ale taky se o nich skvěle píše. A proto jsme nejnovější monotematické číslo Scoolmixu věnovali právě jim. Paní učitelky vytvořily se svými žáky tolik poutavých textů a pěkných obrázků, že vybrat ty pravé bylo opravdu neuvěřitelně těžké. Časopis však není nafukovací. Vám všem, kteří jste se do přípravy čísla zapojili, ale na vaše příspěvky v tomto Scoolmixu bohužel nezbylo místo, chceme alespoň touto cestou velmi poděkovat a podpořit vás v další tvorbě. Kdoví, možná že se váš text či obrázek objeví v dalším Scoolmixu a nebo dokonce získá ocenění v nějaké soutěži, tak jak se to nedávno stalo Kláře Šimkové a Kateřině Novotné. Obě dívky uspěly v literární soutěži Utíkej! Rychle utíkej!, která je zaměřena na tvorbu napínavých či hororových příběhů. Klářčino vyprávění je v délce, která Scoolmixu vyhovuje, a tak jsme ho sem rádi otiskli.

Přejeme vám příjemné čtení a krásné jaro plné veselých zážitků s vašimi zvířecími kamarády!

Šárka Zelinská a tým mediální výchovy

Jakub Malý

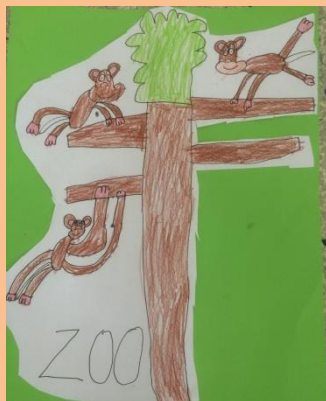
Opice

Byla jedna opice, velká jako hadice.

Kousla jednou do stromu, způsobila pohromu.

Spadly na ni banány, sama spadla do jámy.

A v té jámě pořád leží, chlupy se jí doteď ježí.

Nakreslil D. Outrata.

Ďábel

Když mi bylo deset let, přestěhovali jsme se za babičkou na malou farmu, která jí patřila a na které chovala kozy.

Kozy mě nikdy moc nezajímaly, ale jeden malý kozlík mě zaujal. Měl černou barvu a oči téže barvy. Na hlavě měl zatím malé růžky. Vypadal strašidelně, a proto jsem mu dala jméno Ďábel. Chodil za mnou jako pejsek, byl hodně přítulný a nikdy nikomu neublížil.

Když vyrostl, něco se změnilo. Už za mnou nechtěl přijít. Byl hodně zlý a občas i někoho trkl. Jednoho rána, když šla babička nakrmit kozy, všechny je našla mrtvé s rozpáranými břichy. Všechny až na Ďábla. Ďábel stál v rohu chléva a svýma teď už ne černýma, ale červenýma očima jako krev pozoroval babičku. A než se z toho šoku vzpamatovala, vyrazil proti ní a probodl ji svými ostrými rohy.

Babička pak týden ležela v nemocnici. Po týdnu stráveném v bezvědomí umřela. Nikdo z nás to nedokázal pochopit. Tatínek kozla zastřelil a zakopal daleko v lese. Hned po babiččině pohřbu jsme farmu prodali a odstěhovali se daleko od tohoto místa.

Tento den nás všechny provádí každou noční můrou, která se nám zdá. Má maminka se z toho nedokázala dostat, a proto je nyní v blázinci.

Možná to byl vážně ďábel v těle kozla...

Kateřina Hasíková

Stonožka Maruška

Ve sklepeních naší školy žije zvíře. To zvíře je dlouhé a má sto nohou. Je to stonožka Maruška.

Dokud ze školy neodejde poslední dítě, nevyleze. Zato s kuchařkami, uklízečkami a školníkem si rozumí. V kuchyni míchá jídlo v hrncích, aby se nepřipálilo. Paním uklízečkám pomáhá vytírat. Pan školník jí občas dá svačinu a ona na oplátku zamete nebo něco přišroubuje. Většinou bývá schovaná za dveřmi do dílen, je tam tmavá chodba.

Takže až po dlouhém vyučování půjdete do šaten a uvidíte stíny nebo uslyšíte dupání či funění, nelekejte se. Je to Maruška.

Zuzana Dořmanová

Medvídek

Ahoj. Chtěl bys vám říct příběh, co se mi nedávno stal. Bydlíme mimo město, na louce kousek od lesa. Do školy chodím pěšky přes les. Mám to asi kilometr, takže to není tak strašné.

Jednoho dne po vyučování jsem se vracel domů. Chtěl jsem se projít, tak jsem šel jinou cestou než obvykle. Šel jsem sice přes les, ale místy, kde jsem to neznal. Když jsem byl asi uprostřed lesa, praskla za mnou větev. Nelekl jsem se. Víím, že v lese žijí zvířata, takže mohla jen proběhnout srnka. Pomalu jsem se otočil. Srnka tam ale nebyla. Bylo tam něco jiného. Na zemi ležel malý plyšový medvídek. Asi byl už hodně starý, protože měl místo oka knoflíček a byl potrhaný. Nechápal jsem, kde se tam vzal. Jsme jediný dům, který stojí blízko lesa. Přišlo mi divné, že by někdo chodil do lesa s plyšovým medvídkem. Napadlo mě vzít ho do školy a zeptat se, jestli ho někdo nehledá. Vzal jsem ho tedy a šel domů.

Doma jsem ho položil na poličku ve svém pokoji a začal jsem psát úkoly do školy. Měl jsem hlad, tak jsem si šel nachystat večeři. Když jsem se vrátil, lekl jsem se tak jako nikdy. Medvídek už neseděl na poličce. Seděl vedle sešitu, do kterého jsem předtím psal úkol. V sešitě bylo napsáno „maminka“. Lekl jsem se. Vzal jsem medvídka a utíkal s ním do sklepa. Tam jsem ho nechal, protože jsem z něj neměl dobrý pocit. Šel jsem zpátky do pokoje. Úkoly už jsem měl napsané, a protože jsem byl hodně unavený, šel jsem spát. Ráno mě vzbudily policejní sirény.

Když jsem otevřel oči, uviděl jsem před sebou na posteli medvídka. Najednou jsem si všiml, že mám ruce od krve. Běžel jsem dolů a tam jsem ji uviděl: na zemi ležela moje mamka s nožem v hrudi a místo jednoho oka měla knoflík.

Justýna Divílková

Martin Adamec

Zvířecí paralympiáda

*Závodila kočička,
co neměla očička.
Zařadili i slepici,
co byla po opici.*

*Utíkal pes bez nohy,
ten vyhrál tyto závody.
Výhrou byly botičky -
on měl jen tři nožičky.*

Noční příběh

Příběh, o jakém vám teď budu psát, se mi stal před půl rokem, když jsme ještě bydleli v bytě. Už asi rok jsem si přál do pokojíku, tehdy ještě se sestrou, rybičky, protože se nám strašně líbily. Tak dlouho jsme rodiče přemlouvali, až jsme je přemluvili.

Rybičky jsem dostal v den svých narozenin, byl jsem strašně rád, že jsem je dostal. Hned jsem jim nasypal jídlo do akvárika, byly krásně třpytivé. Se sestrou jsme přemýšleli, kam je dát, na jaké místo umístit akvárium, a já jsem navrhl: „Dejme je na poličku vedle mé postele.“ Sestra nesouhlasila, protože je chtěla mít taky vedle sebe, tak jsme se hádali, ale jsem starší, tak bylo po mém.

Měli jsme velkou radost, že je máme, starali jsme se o ně, čistili akvárium, krmili, mě to bavilo, protože jsem rybář a trochu k tomu, myslím, mám vztah. Uplynulo pět měsíců.

Jednoho dne jsem přišel ze školy a na hladině ležela rybička úplně bez barvy, otočená břichem nahoru. Sestra brečela. Byla to první rybička, co nám umřela, a tak jsme ji šli spláchnout a potom si lehnout. Asi kolem desáté hodiny

večer jsem slyšel, jako by něco žbluňklo, ale já jsem to moc neřešil, byl jsem v polospánku. Ráno se probudím a něco mě svědí v rukávu. Poškrábu se na ruce a něco tam cítím. Vytáhnu to a zařval jsem. Fuj! Na ruce jsem měl úplně suchou rybičku, která vyskočila večer z akvária. Mamka příběhla, co se děje, a já jsem rybičku zahodil do sestřiny postele. Nakonec jsme rybku vzali a taky spláchni. Od té doby máme na akváriu vždy sklo, aby žádná rybička nevyskočila.

Vytvořila K. Kubíčková.

Petr Daňá

Obraz

Jednoho podzimního dne jsem si v jednom starém obchodě koupila obraz. Byla na něm zvířata, která neexistují, a proto se mi tak líbil. Donesla jsem ho domů, pověsila ho do obýváku na stěnu a šla jsem spát.

Asi ve dvanáct hodin v noci mě probudil jasný svit úplňku a nějaké divné zvuky. Bylo to, jako kdyby někdo škrábal v obýváku na stěnu. Vstala jsem z postele a šla se tam podívat. Když jsem tam došla, vše bylo v pořádku, až na jednu věc. Na stěně byly škrábance a obraz, který na ní předtím visel, ležel na zemi. Myslela jsem si, že jenom spadl a odřel stěnu, jenže když jsem ho zvedla, něco se mi na něm zdálo jiné. Zvířata na něm byla už jen dvě a původně tam byla tři. Šla jsem si lehnout s tím, že je to jen sen.

Ráno jsem se probudila a šla se podívat na obraz. Byla tam už tři zvířata, ale to první bylo jiné. Když jsem obraz koupila, měl ten okřídlený tygr dlouhé bílé špičáky. Dnes byly červené. Najednou někdo zazvonil, a tak jsem šla otevřít. Byla tam policie. Řekli mi, že v noci něco zabilo mého psa. Prý nějaké divné velké zvíře. Hodně jsem se lekla, protože v tu noc byla na obrázku jen dvě zvířata a dnes tam byla zase tři, ale jedno od krve. Přesvědčovala jsem se, že to byl jen sen a že psa zabilo něco jiného. Dalších asi třicet dnů bylo vše v pohodě. Do té doby, než nastal úplněk.

Zase ve dvanáct hodin v noci mě probudil hlasitý zvuk. Vstala jsem a šla se podívat dolů. V obýváku bylo otevřené okno, a tak jsem ho šla zavřít, ale v blátě před domem jsem uviděla velké stopy. Hned jsem se otočila k obrazu, ale ležel na zemi. Zvedla jsem ho a byly na něm znovu jen dvě příšery. Začala jsem se přesvědčovat, že je to opět jenom sen a doufala jsem, že se vše nebude opakovat. Bohužel se to opakovalo.

Na obraze byly ráno tři příšery, a ta druhá, která měla dříve krásný bílý kožich, ho měla dnes hnědý od bláta s krvavě červenými fleky. Ozval se zvonek. Něco v noci zabilo mou sousedku. Vše se znovu opakovalo. Na obraze zbývala už jen jedna příšera, která tam byla stále. Rozhodla jsem se, že obraz spálím. Rozdělala jsem venku před domem oheň a obraz do něj hodila. Všude okolo začaly létat modré jiskry a něco mě chytlo za ruku. Podívala jsem se do ohně a držela mě ta poslední příšera. Měla krvavé oči, červené tělo a dlouhé ostré drápy.

Chtěla jsem se vyškubnout z tlap příšery, ale byla jsem v šoku, a než jsem se vzpamatovala, bylo už pozdě. Ležela jsem v plamenech. Ta opravdu jediná věc, která v hromádce popela zůstala, byl obraz. Vypadal, jako když jsem ho koupila.

Od té doby tady z výšky sleduji a lituji ty, kteří si tento obraz koupili a pověsili doma na stěnu, protože je čeká stejný osud jako mě.

Alžběta Žambochová

Animal nightmare

Dne 25. ledna byla strašlivá vichřice, která stále sílila a sílila. Zavátým lesem šel mladík, který byl promrzlý až na kost. Zvedl hlavu a v dálce uviděl malý dřevěný srub. V tom samém okamžiku uslyšel vytí vlků. Z posledních sil se rozběhl. Když doběhl ke dveřím, popadl za kliku a vrazil dovnitř. Vevnitř spali dva lovci. Lovci se probudili a poskytli mladíkovi kávu a malý kus pečiva. Přitom co jedl, se ho zeptali, před čím utíkal. On jim odpověděl: „Před vlky.“ Lovci říkali, že v noci musí být jeden na stráž, protože se vlci umí dobýt dovnitř.

Šelmu nakreslila Tereza Galetková.

O pár hodin později šel mladík spát. Asi o půlnoci se probudil a shlédl z podkroví na dva lovce, kteří drží dveře. Mladík si pomyslel: „To jsou vlci.“ Jeden lovec držel lucernu.

Asi po pěti sekundách se dveře rozletěly a vlci začali cupovat na kusy dva lovce. Jeden lovec upustil lucernu, ta se rozbila a zapálila chatu. Mladík uhořel i s dalšími vlky. Poté co uhořel, probudil se ve své posteli zalitý potem. Bylo 24. ledna. Hned další den zjistil, že sny se překvapivě mohou splnit do nejmenších detailů.

Matěj Randýsek

Tajemné zvíře

Skrývá se v tmách. Jeho tělo pokrývá jemná slizká kůže porostlá štětinami, které jsou místy až dvacet centimetrů dlouhé. Za světla se skrývá pod postelí a za tmy vylézá. Nikdo nikdy toto zvíře neviděl. Když je večer a vy už zavíráte oči a přecházíte do režimu spánku, stvoření to pocítí. Vyplíží se ven a přitiskne své dlouhé ulepené prsty na vaše čelo. Pak začne pomaloučku vysávat všechny vaše dobré sny.

Šťastné sny se mu propletou mezi štětinami a stanou se z nich noční můry. A váš čeká jen bezesná noc, po které se bude všechno znova opakovat.

Vendula Kudláčková

O slepém koni

V lese u zádveřického hřbitova se odehrává pověst, která je hodně podivuhodná. Jednoho dne, kdy se snad Zádveřice ještě ani Zádveřice nejmenovaly, zabloudil sem statkář se svým koněm. Statkář už nevěděl, kudy má jít, tak si lehl ke stromu a spal. Ráno, když se vzbudil, nikde nemohl najít svého koně. Když už mu po dlouhém hledání vyhládlo, vydal se domů sám. Cestou domů šel lesem, z kterého jde krásně vidět na zádveřický hřbitov. Statkář šel, když najednou proti němu běžel jeho kůň, který měl místo očí červené důlky, kterými statkáře probodl.

Od té doby jsou statkář, ale i kůň uvěznění v lese. A kdo do toho lesa vkročí a spatří koně, který má červené oči, ať radši rychle utíká, odkud přišel, nebo skončí jako kůň a statkář, uvězněn v lese, do kterého se chodí o půlnoci podívat mrtví lidé ze zádveřického hřbitova.

Nikola Paroulková

Pověst o tříhlavém drakovi

Kdysi dávno, dříve než ještě existovala moderní technologie, se lidé bavili převážně tím, že ve svém volném čase chodili na různé procházky do přírody. Což nebylo ničím zvláštní, ale já bych vám chtěl sdělit jednu historku, která se dodnes nedokázala nijak vysvětlit a na kterou se časem zapomnělo.

Jednoho dne se dva starší lidé, muž a žena, vydali do vizovského lesa na houby. Celý den je hledali na všech možných místech, ale i když hledali sebelépe, jako by se všechny jedlé houby někam z lesa vypařily. Už už se chtěli vrátit s nepořízenou, když tu najednou uslyšeli syčení, v dnešní době bychom to asi přirovnali k syčení plynu, jenomže v té době nic takového ještě neznali. Syčení se stále přibližovalo, když tu se náhle za stromem objevilo dlouhé zavalité tělo hada, který prý měřil dobrých 7 metrů. Potom se objevila mohutná hlava. Rázem druhá. Nakonec třetí, ta byla ze všech největší.

Celý tento kolos se pomalu, ale jistě blížil k lidem, kteří zůstali strachem stát jako solné sloupy.

Starší pán jakživ nic podobného neviděl, a proto si nedokázal vysvětlit, jak je možné, že se nějaký neznámý druh pohybuje zrovna v tomhle lese, přitom se už tolikrát do tohoto lesa vydali, ale nikdy se s hadem nesetkali. Z toho usoudil, že to musí být nějaká mýtická bytost. Had se stále více přibližoval. Ovinul oba naše hrdiny svým dlouhým ocasem, takže lidé nemohli utéct. Ale potom se stalo něco, co nikdo nečekal. Had z ničeho nic otevřel mohutnou

tlamu a povídá: „Nemusíte se nás bát.“ Poté hlava zmlkla a začala hovořit druhá: „Položíme vám otázku, pokud ji uhodneš, splníme ti přání, ale pokud ji neuhádneš, pak tě stihne strašné neštěstí.“ Muž pochopil, že nemají na výběr, proto výzvu přijal.

Vtom se vzpřímila poslední hlava a spustila: „*Ráno to má čtyři nohy, odpoledne dvě nohy a večer tři nohy, co je to?*“ Muž se zamyslel. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, nic ho nemohlo napadnout. Jeho žena na tom nebyla o moc lépe a ze samotného strachu upustila svou hůl a spadla. A to už muž věděl odpověď a vykřikl: „Je to člověk! Člověk!“ Bylo to skutečně správně. Had nespokojeně zasyčel a povídá: „Nu dobrá, uspěl jsi, proto ti splním tvoje přání,“ ale muž odpověděl: „Všechno, co chci, už mám, mám rodinu, dům a řemeslo, nic dalšího nepotřebuji.“

Hned jak to dořekl, had se rozplynul jako mlha a od té doby ho už nikdo neviděl. A tak nic nebránilo muži a jeho ženě, aby se vrátili domů. Když tam však došli, nestačili se divit. Před jejich domem stál obrovský košík plný hub. Usmáli se na sebe a vzpomněli si na tříhlavého hada.

Časem se na tenhle příběh zapomnělo a vymizel z lidských myslí. Někteří ho však stále uchovávají ve svém mozku a předávají ho dál a dál dalším a dalším generacím v podobě táborákových pověstí. Je-li pověst pravdivá, nevím, ovšem říká se, že každá pověst má v sobě alespoň trochu pravdy...

Jiří Esterka

Vytvořil Karel Barotek.

Panenka

Ležím na chladné zemi, hlava mi třeští, vůbec nevím, jak jsem se zde ocitla. Je tu tma, zima a ticho. Takové zvláštní ticho. Snažím se vzpomenout, proč tu jsem. Co se se mnou stalo? Pokouším se postavit. Jde to špatně. Opírám se o nějakou betonovou zeď. Rozhlížím se. Jsem na hřbitově. Ne že by mě svíčky na hrobech nějak zvlášť uklidňovaly. Najednou se za mnou ozve nějaký šramot. Ohlížím se. Vidím černou siluetu postavy, která jde směrem ke mně. Neváhám a dávám se na útěk. Běžím rychle podél zídky a vyhýbám se hrobům. Ta podivná osoba se pouští za mnou. Plíce jakoby mi hořely, dech mi pomalu nestačí, ale nezastavuji se. Naopak, ještě více zrychluji. Víím jen jedno. Musím se dostat pryč. Pryč odtud. Zahýbám za roh a vidím kostel. Zastavuji, rozhlížím se, kam bych se mohla schovat. Kamkoli. Už slyším dupot a sípání. Bez rozmyslu skáču za keř. Jen aby mě nikdo nenašel. Najednou se zem pode mnou rozevírá a já padám někam do neznáma.

Otevírám oči. Nacházím se v dětském pokoji... moment, vždyť to je můj pokoj. Jen celý růžový. Odmalička tuto barvu nesnáším. Stejně jako panenky, které zabírají celou postel a několik dalších poliček. Počkat, co to bylo? Ta panenka na mě právě mrkla a zamávala mi. Ne, to není možné, to se mi jen zdálo. Chystám se odejít, když najednou začnou všem panenkám červeně svítit oči. Teď už se doslova řítím ke dveřím, ale v tom si přede mě stoupne jedna panenka. Chybí jí ruka, má šrámy na obličejí a pusou od krve. Chvilí hledíme jedna na druhou. Nemám odvahu udělat sebemenší pohyb. Najednou na mě beze slova ukázala rukou a všechny panenky se daly do pohybu. V tu chvíli mi bylo všechno jedno. Záleželo mi jen na tom, dostat se pryč. Odkopla jsem panenku přede mnou a vyrazila dveře.

Za dveřmi se nacházelo schodiště, ze kterého vycházelo dalších pět různých uliček. Panenky za mnou už vytvořily hotovou armádu, a tak jsem vběhla do první uličky napravo. Pro jistotu jsem si pamatovala všechny zatáčky, kterými jsem proběhla. Ohlížím se za sebe, ale stále se panenky za mnou táhnou jako stín. Zabočila jsem vlevo... ale ne. Jsem zase na schodišti. V tom se vedle mě ozve tiché řapkání. Podívám se, a je to přesně ta panenka, do které jsem předtím kopla. Ze všech uliček už vybíhají ostatní panenky. Jsem v pasti. Panenka přede mnou toho využije, skočí na mě a zakousne se mi do tváře.

Padám na zem a probouzím se na koberci vedle své postele. Díky bohu, byl to jen sen. Sbírám se ze země, že si lehnu zpátky pod peřinu, když v tom mi pohled padne na něco, co vyčuhuje zpod mojí postele. Skláním se. Je to přesně ta panenka, která se na mě vrhla ve snu. Sahám si na tvář a zjišťuji, že mi po ní stéká krev. Dostávám strach. Beru panenku, otevírám okno a házím ji ven. Naposledy jsem se na ni shora podívala. Zase jí svítily oči. Ale i z okna jsem rozpoznala, jak na mě mrkla, ukázala na mne prstem a zamávala mi...

Klára Šimková

N. Žambochová

Anketa

Kterého zvířecího hrdinu z knížky nebo filmu máte nejraději? Proč?

O zvířatech bylo natočeno mnoho filmů a napsána spousta knížek, a tak jsme se žáků naší školy ptali, který zvířecí hrdina je jejich největším oblíbencem. Zajímalo nás samozřejmě také proč.

Stanislava Tlustáková, 5. A

Mám ráda Klofana z Harryho Pottera. Někomu připadá strašný, ale mně se zdá, že je roztomilý.

Simona Volková, 5. C

Líbí se mi krysák z Ratatouille, protože je odvážný a nebojí se riskovat. I když je to pouhé malé zvíře, stojí si za svým a získá slávu.

Valentýna Holková, 5. C

Máme sice zvolit zvířecího oblíbence, ale já musím zmínit Mauglího. Byl to sice člověk, ale vychovala ho vlčí smečka. Byl velice odvážný, pomáhal a nezalekl se žádné výzvy. Když mu šlo o život, vždycky si poradil.

Kryštof Grác, 5. C

Nejlepší je přece Sírius Black, který se proměňoval ve psa Smrtonoše, protože dlouho skrýval, že je hodný. Mám ho rád taky proto, že mi připadá velmi sympatický.

Veronika Volková, 5. C

Moje nejoblíbenější zvíře je Kung Fu Panda. Je to bojovník, roztomile tlustý, má hustou, jemnou, krásnou srst a malé uši. A nevidí si, chudák, na nohy!

Adam Gerža, 5. C

Můj oblíbenec je Myšpulín ze Čtyřlístku, protože je velmi chytrý. Líbí se mi jeho vynálezy, nejvíce stroj na počasí.

Sára Ševčíková, 6. C

Obdivuji psa Štítka ze Zákona smečky. Je odvážný a chytrý, zkrátka dokonalý pes.

Michaela Gerychová, 7. B

Odjakživa mám ráda lva Aslana z Narnie. Je to chytrý vůdce, silné zvíře a je moc milý.

Albert Štefan, 7. B

Mám rád mamuta Mannyho z Doby ledové. Je legrační a má úžasné bílé kly!

Ptaly se Klára Húšťová, Barbora Kohoutová a ŠZ.

(S)coolmix – Občasník Základní školy Vizovice

Ročník IV, číslo 2, duben 2017

Adresa redakce:

Základní škola Vizovice, příspěvková organizace

Školní 790, 76312 Vizovice, www.zsvizovice.cz, zsvcasopis@seznam.cz

Vytvořili Šárka Zelinská, žáci mediální výchovy (7. ročník)

a spousta ochotných dobrovolníků z řad žáků a učitelů

Grafická úprava: RAMISA

Korektury: Jiřina Kalendová

Vytiskli a knihařsky zpracovali žáci polygrafických oborů

Střední průmyslové školy polytechnické – Centra odborné přípravy Zlín

Vydáno: duben 2017

Náklad: 300 ks